

[Erling Olsen]

gens direktør og dens juridiske konsulent – udformet ændringsforslag nr. 6, som SF er medforslagsstiller til. Ifølge dette skal fonden, hvis en sparekasse opløses, have lige så mange friaktier, som den i starten fik færre aktier, fordi den måtte købe til en højere kurs end garanterne.

I det nævnte tilfælde ville friaktierne bringe fondens aktiebeholdning op på nominelt 600 mio. kr. eller en fjerdedel af aktiekapitalen. Ved opløsningen ville den derfor få udloddet sine oprindelige 1.800 mio. kr. Hvis dette ændringsforslag stillet af SF og os vedtages, renses det ekspropriative ud af Wilhjelmmodellen, og så er vedtagelsen af lovforslaget med vore ændringsforslag en gennemførelse af regeringens oprindelige forslag med den ene tilføjelse, at der er indarbejdet en røveriforsikring, som kun træder i kraft, hvis sparekassen opløses. Derfor skal de mennesker, som ønsker, at sparekasserne skal gro, skal vokse, skal udvikle sig, stemme for vort forslag med røveriforsikringen, mens de mennesker, der spekulerer i en opløsning af sparekasserne, skal stemme for fremskridtsmodellen og for den oprindelige udformning af Wilhjelmmodellen. Renset for det ekspropriative gennem vedtagelse af vort forslag er Wilhjelmmodellen fremragende.

Dohrmannmodellen indebærer, at sparekassens reserver på 1.800 mio. kr. skal overføres til en bunden reserve, som kaldes sparekassereserven, i aktieselskabet, mens garanterne skal have aktier for deres 600 mio. kr. Så langt, så godt. Men nu kommer det ekspropriative:

Den bundne reserve, der tilførte 75 pct. af aktieselskabets arbejdende kapital, kan højst få tilskrevet 10 pct. af selskabets overskud efter henlæggelser. Mindst 90 pct. af dette overskud skal således tilfalde aktionærerne, der kun har tilvejebragt 25 pct. af aktieselskabets arbejdende kapital. Det er himmelråbende uretfærdigt og klart ekspropriation.

Dette forhold berører Justitsministeriet slet ikke i lovforslagets 6½ side lange notat af 9. december 1988 (LA. 1988-513-34), som jeg ser at statsministeren sidder og læser. Jeg fik det i går af nogle flinke journalister, og det er da rart, at pressen kan give én det, man ikke kan få i Folketinget.

Notatet bruger, som statsministeren formodentlig har set, de første fem sider på at forklare, at lovforslaget ikke vil indebære ekspropri-

ative indgreb over for garanterne. Det er der vist heller ingen som for alvor har villet påstå. Det er faktisk det modsatte, der er tilfældet.

Så kommer notatet med en nyttig halv side, der fastslår, at grundloven også beskytter de selvejende sparekassers ejendomsret. Det mener jeg er helt klart, men jeg er glad for at få det bekræftet.

Så siges det på 15 linier à 50 typeenheder, at der ikke er noget ekspropriativt element i Wilhjelmmodellen, fordi uafhængige vurderingsmænd og Finanstilsynet nok skal sikre en korrekt ansættelse af markedskursen for de aktier, som garanterne skal købe.

Tableau! Hele pointen er jo, at fonden skal købe sine aktier til en kurs, der er højere end markedskursen og dermed højere end den kurs, som garanterne skal betale, og det er deri, ekspropriationen ligger.

Noget kunne derfor tyde på, at Justitsministeriets lovfdeling burde skrive et nyt notat, der handler om det, som sagen egentlig drejer sig om.

Men endnu klogere ville det være, om regeringen opgav Dohrmannmodellen og fjernede det ekspropriative i Wilhjelmmodellen ved at acceptere Socialdemokratiets og SF's ændringsforslag. Så kunne vi på fredag vedtage loven med et overvældende flertal, og så ville der også blive jul i sparekasserne.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Må jeg først udtrykke min glæde over, at Socialdemokratiet omsider er begyndt at respektere den private ejendomsret. Det er ikke noget, vi er forvænt med.

Men må jeg så ikke sige til hr. Erling Olsen, at det er første gang, jeg oplever ham være så langt ude i tovene, som han just har været.

Det, det drejer sig om, er, at sparekasserne i dag ikke må omdannes til aktieselskaber, men det ønsker vi sammen med dem, vi har indgået forlig med, at give dem mulighed for, og det oprindelige forslag gik ud på, at hvis det skete, skulle de oprette en fond.

Nu får garanterne tre muligheder, og det er jo stadig væk garanterne, der fuldstændig frivilligt afgør, hvad der skal ske.

Den ene mulighed er, at de forbliver uændret, den anden er, at de vælger fondsmodellen, og den tredje er, at det sikres, at den egenkapi-